

SCHEER KATALIN

ELFELEJTETT LÉNYEK BOLTJA

– Unatkozom! Rettenetesen unatkozom! – sóhajtotta Ariella, aztán széttárta a szárnyát, és dobott egy hátast a toronyház tetejéről. Az irodaépület hátsó udvarán landolt. Ez volt az egyetlen hely a városban, ahol senkinek sem jutott eszébe összelapátolni a havat. Egy ideig bámulta a fölötte elnyúló unalmas, grafittal satírozott eget, aztán feltápászkodott, és alaposan megvizsgálta a nyomot, amelyet a hóban hagyott.

– Nem is rossz – állapította meg egykedvűen, aztán elindult, hogy körbenézen a karácsonyi forgatagban.

Az emberek hatalmas pakkokkal loholtak el mellette. Ki se látszottak az óriásdobozok, a tömött bevásárlószatyrok, az összekötözött fenyőfák mögül. Valaki szentségelt, mert leszakadt a szatyor füle. Egy asszony felsikoltott, mert nem találta a pénztárcáját. Egy kisfiú bömbölt, mert nem kapott télapós nyalókát. Egy utcazenész a Kis karácsonyt játszotta szilofonon, de a csornánál folyton félreütött.

Ariellával a kutya sem törődött. Úgy, ahogy mondom. Azelőtt legalább a kutyák megugatták. Ma már? A farkuk se rebtent a láttán. Csak néhány öreg macska nyávogott rá meglepetten.

– Nahát! Kölyökcica korom óta nem láttam hozzád hasonlót!

Ariella csüggedten bólogatott.

– Én vagyok az utolsó. Az utolsó karácsonyi. A többiek átképezték magukat. Persze nincs túl sok munka. Gyerekefelvigyázás, betegápolás, álmhintés, ihletsűgás... alig valami. Az emberek manapság mindenért a boltba mennek.

– Az ám – felelték a macskák. – Még macskaeleséget is a boltból hoznak! Ha tudnád, milyen finom!

Ariella bandukolt tovább a latyakos járdán. Ami igaz, az igaz, neki is kedvére voltak a csillogó kirakatok. Legjobban az illatszerboltokat kedvelte. Az a sok gyönyörű üvegcese, telis-tele pompás illatokkal! Nem rossz, meg kell hagyni. Aztán ott volt az a bolt a töméntelen mennyiségű könyvvel! Hogy azokban mennyi történetet hordtak össze! Csupa-csupa izgalmas kaland! Persze ilyenek csak az emberekkel eshetnek meg.

Most egy kissé ódivatú, kopottas üzlet felé vezetett az útja. Az orr- és ujjlenyomatoktól piszkos vitrin mögött bábok lógtak láthatatlan damilszálakon. Mindenféle mókás vagy éppen visszatetsző figura. Az egyik például kiköpött pingvin volt, csak éppen kurta kézzel-lábbal, meg hegyes süveggel a feje tetején. Egy másik óriási egérre emlékeztetett hatalmas, elálló fülekkel és apró kis szarvacskákkal. Aztán volt ott néhány szitakötőszerű, csillogó röppentyű, bájos kis pofikával. Ariella megesküdült volna rá, hogy az egyikük ráhunyorított azokkal a huncut szemével. És igen, mintha az óriásegér is meglendítette volna elálló füleit. Hú, és a sarokban! Ott, ahová már a kirakati lámpák fénye is alig jutott el! Ott kuksolt valami izé. Úgy festett, mint egy hamuban sült girbegurba krumplics. Bárki azt hihette volna, hogy véletlenül odakeveredett lim-lom, csakhogy ez a lim-lom lopva Ariellára meresztette két szurokfekete, rizsszemnagyságú szemét.

Ariella megborzongott, aztán felnézett a kirakat fölött lógó fatáblára. Elfelejtett lények boltja. Adás-vétel. Munkaközvetítés. Ez volt a cégérre festve szép kacskaringós, fenyőzöld betűkkel. Ariellának igazán nem kellett a szomszédban kunctorognia egy kis kíváncsiságért. Fogta magát, és átsuhant a bejárati ajtón.

Odabenn nagy sürgés-forgás, nevetgélés, mormogás, sutyorgás, vinnyogás, kotorászás és futkorászás fogadta. Legfőképpen pedig rendetlenség. Mérhetetlen és átláthatatlan összevisszaság. A polcokon, a pultokon, de még a padlón is furább-nál furább lények lóttak-futottak-locsogtak-kuncogtak-heverték-fészkelődtek.

Hirtelen, mintegy vezényszóra, valamennyien elnémultak, és Ariellára bámultak. Egy, kettő, három, négy, öt másodperc. Se pissz, se mocc.

– Nem kuncsaft! – legyintett aztán egy fehér lepleből csak két sötét szemét kidüllesztő alak.

A nyüzsgés-zsongás újra beindult. Néhányan Ariellához léptek.

– Szóval te is így jártál.

– Ne félj, majd megszokod.

– Nem olyan rossz itt, majd meglátod.

– Váltás! – rikkantotta valaki.

Ariella döbbenten látta, hogy a kirakati bábuk sorra kiugrálnak a vitrinből, és más lények másznak föl a helyükbe.

– Félóránként cserélünk – magyarázta Ariellának valaki, aki első pillantásra dundi vattapamacsnak tűnt. Másodikra pedig okos és bizalomgerjesztő vattapamacsnak. – Nagyon fárasztó ám kirakati bábunak lenni! De mondd csak, te miféle szerzet vagy? Még nem volt dolgom hozzád hasonlóval.

– Én? Karácsonyi angyal vagyok. Az utolsó a szakmában.

– Nahát! Ki hitte volna! Furcsák ezek az emberek! Még a karácsonyi angyalt is elfelejtik!

– Senki sem akar már tőlem ajándékot kapni. Halálra unom magam.

– Akkor a legjobb helyre kerültél. Engedelmeddel, Gubanc vagyok, egykori ködmanó. Én vezetem ezt a kócerájt. Nem azért mondom, de meglehetősen sikerrel. Előbb-utóbb mindenkinek találok gazdit, vagy valami jó kis elfoglaltságot.

Gubanc magával húzta Ariellát, át a sertepertélők hadán, egy parányi helyiségbe, amely dugig volt aktákkal. Könnyedén felugrott az egyik papírkupacra, és helyet mutatott Ariellának egy másik tetején. Aztán csak összegömbölyödött, és egy vakmukkot se szólt.

Egyszer csak halk, karistoló neszezés hallatszott a fejük fölül. A legfelső polcra egy pápaszemes aktakukac dugta ki a fejét.

– Volna egy ötletem – mondta, és feljebb tolta a szemüveget az orrán. – Nemrég volt itt egy kuncsaft, postást keresett Angyalföldre.

– Ez az! – kurjantotta Gubanc, és egyik aktatoronyról a másikra pattogott, mint egy gumilabda. Végül előrántott egy zöld mappát, és meglöbögte a feje fölött. – Mert hát mit csinál egy karácsonyi angyal? Kézbesít! Ugyanazt kell tened, amit eddig, és még egy biciklit is kapsz a cégtől! Itt van leírva, ni.

Így lett Ariella, az utolsó karácsonyi angyal biciklis postás az Angyalföldön. Igaz, az emberek nem mindig örültek a küldeményeinek. Volt, aki a haját tépte a sok sárga csektől. Előfordult, hogy valaki sírva fakadt, mert fekete keretes borítékot kapott. Ariella legjobban azokat a napokat szerette, amikor nyugdíjat kézbesített. Ilyenkor az idős nénik és bácsik mind mosolyogtak, behívták a házukba, és szörppel meg lekváros buktával kínálták.

És volt még valami nagyon jó ebben az új életben: a kutyák ettől kezdve mindig megugatták.

Titkos záradék

(Azoknak, akik tudják, igenis létezik karácsonyi angyal. Még ha az utolsó is.)

Ha szeretnéd, hogy ő vigye neked a karácsonyi ajándékot, a következő címre írd: Az utolsó karácsonyi angyalnak, postafiók 003., Angyalföld.

(Illusztrálta: Szegedi Katalin)